

bagvendt at udnævne en Mand af den Alder til Skibsinspektør. Da man dernæst efter Loven om Statsbanernes Ordning af 1893 skulde have en Skibsinspektør for samtlige Statsbanernes Søfartsafdelinger, udnævnte man ham dertil. Han var den Gang 62 Aar. Kaptajn Jespersen var 51 Aar, da han blev udnævnt til Chef for anden Sektion, og da han fyldte 58 Aar, gjorde man ham til Søfartschef, og der er ingen Tvivl om, at begge med stor Dygtighed have udført deres Arbejde og udfyldt det Embede, de vare satte til at bestride. Efter den Stilling, som Administrationen — og det har stadig været under samme Generaldirektør, om end ganske vist under forskellige Indenrigsministre — selv har taget med Hensyn til at lade Mænd avancere til disse Poster, efter at de have fyldt 50 Aar, synes dette Argument om Alderen mere at være hentet, fordi man gerne skulde have nogle Argumenter, end at have meldt sig af sig selv. Den højtærede Minister omtalte, at for en Skibsinspektør gjaldt det i høj Grad om at være bevægelig, han skulde meget omkring til forskellige Overfartssteder. Naa Herregud, dette at sidde i en reserveret 1ste Klasses Jærnbankupé, som Jærnbanens overordnede Personale gør, og køre de dog ikke lange Strækninger inden for vort Land, det er dog noget, som en 50-aarig, ja selv en 60-aarig Mand holder ud.

Under sin Tale gik den højtærede Minister da ogsaa noget bort fra dette, saa at det ikke netop var Alderen og ikke netop de personlige Egenskaber hos de nuværende Skibsførere i Etaten, som gjorde enhver af dem udygtig til Avancement — og det kan man paaskønne for de paagældende Skibsføreres Skyld, idet den Skygge, der ellers kunde kastes over deres Dygtighed herved, noget borttages. Hovedprincippet for den højtærede Minister syntes at være det, at man overhovedet ikke kan bruge en Skibsfører. Man kan overhovedet ikke mere bruge Skibsførere af Etaten til disse overordnede Poster, saaledes som man hidtil har gjort, og som man har gjort i al den Tid, Søfartinstitutionen inden for Statsbanerne har bestaaet. Det er jo en afgørende Vending i denne Del af Administrationen bort fra de tidligere bestaaende Forhold, og jeg mener, det netop er dette, der danner Hovedpunktet i hele Sagen, dette, at man lader de civile Mænd, de Mænd, der arbejde i Etaten, forsvinde til Fordel for Marinens Officerer. Den højtærede Minister udtalte, at hvem der tror, at man kunde tage en Skibsfører til denne

Post, tager i Virkeligheden fejl. Det har Administrationen altsaa hidtil gjort. Disse Folk have jo været Matroser og Styrmand, udtalte Ministeren. Ja selvfølgelig, de have gennemgaaet de Trin, som ifølge Loven om Sønæring have været nødvendige for dem for at opnaa Bestalling som Skibsførere. Der kræves i Sønæringsloven mindst eet Aars Tjeneste som Matros for at blive Styrmand, og mindst eet Aars Tjeneste som Styrmand for at blive Skibsfører, og disse Led have de gennemgaaet, ganske naturligt, ganske ligesom en Oberst en Gang har været menig, men derfor har samme Autoritet over for de ham underordnede Officerer. Den højtærede Minister mente, at en saadan inspektionshavende kunde ikke være udgaaet fra Skibsførernes egen Klasse, han skulde for at faa den rette Autoritet staa over dem, de skulde føle ham ogsaa socialt som deres Overmand. Jeg har ingen Grund til at tvivle om, at den nu udnævnte Skibsinspektør vil komme til at staa i det rette Forhold og i det bedste Forhold til de ham undergivne Skibskaptajner, men man kan jo dog ogsaa se Sagen fra en anden Side og bør se den saaledes: Inden for Søfartsafdelingen findes tre Kaptajner af Marinen; er det nu egentlig saa ganske sikkert, at disse tre Kaptajner af Marinen netop ville erkende mere Autoritet hos den Skibsinspektør, der fremtidig bliver deres overordnede, fordi det er en ung Sekondløjtnant, der et Aar har været ansat i Marinen, end de vilde have erkendt, om det havde været en af de ældre Skibsførere, der gennem mange Aar selv har udført denne Gerning og har faaet Kendskab til enhver Gren af den Gerning, han nu er sat til at inspicere? Jeg anser det dog for tvivlsomt, og jeg anser det for unødvendigt, for at en Skibsinspektør skulde faa den rette Autoritet over for de nævnte Marinekaptajner, at det netop ogsaa skulde være en Marineofficer, en ganske ung Sekondløjtnant. Og over for de øvrige Skibsførere, om jeg saa maa sige de civile Skibsførere, er det dog heller ikke givet, at det netop skulde give mere Autoritet over for dem, at det er en Sekondløjtnant, der møder, udnævnt som Skibsinspektør, end om det havde været en af deres Kammerater. Der er virkelig ingen Grund til at frygte for eller til at tro, at hvis det havde været en af de Mænd, der i mange Aar har udført samme Gerning som de øvrige Skibsførere, en af dem, de have været vant til at se op til som en dygtig og paalidelig Skibsfører, der nu møder op som deres overordnede, som Skibsinspektør, hans Autoritet